

Bugün bir koşu Ankara'ya gittim geldim. Toplamda 15 dakikalık bir kulak kontrolü için onbir saat yol. Geçen hafta hasbelkader muayeneye gittiğim doktor kulağımda mantar keşfedip bir haftaya kontrol randevusu verince, *otobüsün koltuğuna yapışma günü* oldu bu.

Savruk zamanlarımdayım. Uzun zamandır Feedly'ye bakmıyordum. Bakınca arkadaşları biraz ihmal etmiş gibi hissettim. Takip ettiğim az sayıdaki blogdan, yazmaya devam eden bir ikisinde okumayı geciktirdiğim iki üç yazı buldum. Mektup yazıp hal ve hatırlarını sormam lazım geldiğini düşündüklerim var ama nedense, sanırım daha çok bu savruluk ve boşvermişlik halinin yansıması, veya ne diyorlarsa ondan, kimseye hatır sorasım yok. Herkes bunalmış durumda. Ben hariç.

Bugün kardeşim kendimde beş yaşında ayrıldığımız merhum babamla ilgili bir sorun görmediğimi söyleyince belki bastırıyordur dedi. Belki bastırıyorumdur. Belki ararsam, kulağımdaki mantar gibi, beni neredeyse delirtecek kadar kaşıntıran, kulağımın içine şiş sokma hayalleri kurduracak kadar kaşıntıran bu mantar gibi gizlide yeşeren duygularım vardır ve benim *normal* bir insan olmamı engelliyorlardır.

Bir psikologa gidip, delirmek istediğimi söylemeliyim. *Delirmek istiyorum doktor*. Sen bilirsin bu işleri. Nasıl delirebilirim doktor? Bu mutluluk halinin derinleşmesi ve anın büyüyüp maziye ve atiyi silmesini sağlayabilir miyim doktor? Bence doktorların, psikodoktorların yapması gereken iş bu. İnsanların daha delirmesini sağlamak. İnsanlar hayatı fazla ciddiye aldıklarında böyle oluyorlar. Böyle. Ciddi.

Ciddilik insanın hastalığı. Kediler, karıncayiyenler ve karıncalar hayatı fazla ciddiye almaz. Sorduğumdan değil ama öyle duruşları bir yok. İnsandan başka hiçbir hayvanın hayatı ciddiye aldığına şahit olmadım. Yaptığını yapar, yapmadığını yapmaz, işi rast giderse yaşar, gitmezse yaşamaz. Bu *aydınlanmayı* insan hayatına aksettirebilip, hepimizi birer hayvana dönüştür *doktor*.

Bugün yolda birkaç eski yazıyı siteye gönderme fırsatı buldum.

Bu önemli bir adım. Yazılarım daha öncekiler gibi yok olup gidecek. Unutacağım.

Zamanım daralıyormuş gibi hissediyorum. Kendini unutmak için ölümü düşün.

En son Jared Diamond'un *The Rise and Fall of Third Chimpanzee* kitabını okudum. *Üçüncü Şempanzenin Yükselişi ve Çöküşü*. Üçüncü şempanze dediği başımızın belası insan türü. Hakkında uzun zamandır bu kadar menfi yazı okumamıştım. Tükenip gitse de dünya rahata erse diyeceği geliyor insanın.

Sanırım Tüfek, Mikrop ve Çelik'ten önce yazmış bunu. Eski bir kitap. Diamond'un dilini seviyorum. Çöküş diye de bir kitabı var. Onu pek sevmedim. Biraz fazla felaket tellallığı ve fazla koyun güder havası vardı. İnsanların felaket tellalarına bakışını biliyorum. Ben de felaket tellallığı yaptım. Sinir

bozucu bir iş. Herkesin sinirini bozuyor. Bunun yerine yaşıyorsak yaşıyoruz, yaşamıyorsak yaşamıyoruz, öleceksek ölürüz kafası daha uygun gelmeye başladı. Yarın dünya patlayacaksa, bunu bugünden mesele etmemizin kimseye faydası yok. Elimizden gelen varsa yapalım tabii ama elimizden geldiğini düşündüğümüz pek çok işin akıbetimize bir faydası yok.

Otobüste hiç uyumadım. İçinde Nezih Uzel'in nefeslerinin bol adette bulunduğu, normalde kızımı uyutmak için kullandığım bir Spotify listem var. Bu listeyi üç dört defa dinledim. Nefes dinlemeyi seviyorum. Sorsam şirk derler. Bana sorsalar ben de derim ama ayıplaya ayıplaya dinliyorum işte.

Bugünlerde Bill Bryson'un *The Mother Tongue* kitabını okuyorum. *Ana Dil*. İngiliz dilinin tarihini anlatıyor. Kitabı 1984'te yazmış. Babamın öldüğü ve kardeşimin doğduğu sene. Çok eski bir kitap gibi geldi. Uzun zamandır bu kadar eski kitap okumadım. Bizde geçen sene çıkmış teknolojiye *eski* diye bakılır. Üç sene önceki makaleyi *daha ilerisi var mı* diye araştırırız. Kitaplar da bundan nasibini alıyor. Ancak Diamond da Bryson da, dili güzel olduğu için çekebildiğim yazarlardan. Eskilikleri de mühim değil, zaten eğlencelik.

İnsanların dünyadan, ondaki *nesnelerden* ve *insanlardan* bütünlermiş, tek bir durumda tek bir anlam, irade ve yön ifade ederlermiş, mesela PKK veya Tayyip Erdoğan'ın anlamı tek birşeymiş. bunların her anları her anlarına denkmiş gibi konuşmaları, fikirlerinden bu kadar emin olmaları çok ilginç geliyor. Ben hayatımı automatonlarla, yapay zeka programları ve insanlar arasında geçiren biriyim. İnsanların konu edindiği hiçbirşeyin automatonlar kadar net olmadığını görüyorum. İnsanların konuştuğu da bağırsak gurultusu gibi geliyor onun için. Kokusu çıkmadığı sürece anlamsız.

Şimdi şunu dedi Nezih amca:

Pir Sultanım ne var bunda, Çok keramet var insanda. O cihanda bu cihanda, Ali'ye saydılar bizi.

Halihazırda geçirdiğim devre benzer devirlerin ilkini yaşadığımda *Türk İslamı* ve onun hallerinden kopmuş, *saf* İslamı temsil ettiğine inandığım bir fikre tabi olmuştum. İkincisinde Agnostik oldum. Üçüncüsünde inanç ve fiil arasındaki farkın manasız olduğunu, inanç ve lafza fazla dikkat etmenin doğru bir tavır olmadığı kanaati hasıl oldu ve *fiiliyle müslüman* olmaya ve hidayeti her durumda Allah'tan talep etmeye karar verdim. Dördüncüsünde sanırım bu konuların üzerinde konuşulacak değil, temsil ve işaret edilecek, *yan değinilerle*, kitap marjlarına yazılan notlarla anlatılacak ancak asla doğrudan anlaşılamayacak konular olduğuna inanmaya başlayacağım. İçimde bir şeyler devriliyor, bir şeyleri de ben yıkıyorum.

Dört yaşındaki oğlum Mehçehre Affan Kocakaffan hazretleri bana her gün maaşımı alıp almadığımı, aldıysam gidip *bataklık legosu* almamız gerektiğini söylüyor. Benim de onun kadar dirayetli olmam lazım.

Maaşımı kendim ödüyorum ve bataklık benim içimde desem anlar mı acaba?